

Arrest

nr. 60 171 van 26 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Somalische en Belgische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 januari 2011 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. STERCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 mei 2008 is verzoekster gehuwd met S.A. van Belgische nationaliteit. Op 26 mei 2008 dient verzoekster een aanvraag tot visum-gezinshereniging in bij de Belgische diplomatieke post in Damascus.

Op 16 oktober 2008 wordt de procureur des Konings te Leuven verzocht een onderzoek te openen in verband met een mogelijk schijnhuwelijk.

Op 23 januari 2009 geeft de procureur des Konings een negatief advies omtrent het huwelijk. Op 6 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum-gezinshereniging. Tegen deze beslissing dient verzoekster op 31 maart 2009 een beroep tot

nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep wordt verworpen bij arrest nr. 28 477 van 9 juni 2009.

Op 1 april 2009 dient verzoekster een verzoekschrift in bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel met het oog op onder meer het horen erkennen van haar buitenlands huwelijk. Bij beschikking van 22 juni 2010 oordeelt de rechtbank van eerste aanleg te Brussel dat het huwelijk rechtsgeldig werd afgesloten te Damascus en dat het huwelijk dient te worden erkend in België.

Op 1 augustus 2010 dient verzoekster een tweede visumaanvraag gezinshereniging in via de Belgische diplomatieke post in Damascus.

Op 14 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum-gezinshereniging. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Op 01.08.2010 werd via de Belgische diplomatieke post in Damascus een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van Y.N.M., geboren op 01.01.1976, van Somalische nationaliteit, om haar echtgenoot in België, S.A.A., geboren op 01.01.1956, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 21.05.2008 in Syrië in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat betrokkene in 2008 reeds eenzelfde visumaanvraag ingediend had en dat deze door de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.02.2009 geweigerd werd op basis van onderstaande motivering:

"Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het desbetreffende geval de echtgenoot van de visumaanvraagster de Belgische nationaliteit heeft en dat de volgende feiten aanduiden dat deze beschikking niet gerespecteerd wordt:

- Er bestaat een leeftijdsverschil tussen de echtgenoten: mijnheer S.A. is 20 jaar ouder dan zijn echtgenote. In de ministeriële omzendbrief inzake de wet van 4 mei 1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk worden enkele factoren opgesomd die kunnen wijzen op een schijnhuwelijk. Een groot leeftijdsverschil tussen de partners wordt in de ministeriële omzendbrief aangeduid als één van de indicatoren van een mogelijk schijnhuwelijk;

- De Belgische echtgenoot is van Saoedi-Arabië naar Syrië gekomen op 13/05/2008 met een toeristenvisum, afgeleverd door het Syrische consulaat in Riyad. Zijn visum vermeldt echter de zin dat hij vergezeld wordt van zijn echtgenote M.H.A.. Op de vraag van de diplomatieke post wie deze vrouw is, antwoordde S.A.A. dat het gaat om "business", waarna hij niet meer informatie kwijt wilde. Toen mijnheer echter nogmaals met dit feit geconfronteerd werd door de lokale politie, verklaarde hij dat zij een familielid is van hem en dat zij ook toevallig in Saoedi-Arabië was, maar dat zij op basis van haar Somalisch paspoort niet naar Syrië kon reizen. Volgens de man werd hem dan de mogelijkheid geboden dat M.H.A. mee op zijn visum zou kunnen reizen...

- Slechts een week na het eerste fysieke contact werd het huwelijk voltrokken. Op de vraag hoe ze elkaar leren kennen hebben en sinds wanneer, heeft mevrouw geen antwoord gegeven aan de Belgische ambassade. Mijnheer daarentegen beweerde dat hij gecontacteerd werd door zijn schoonzus in Londen die vertelde dat Y.N.M. ondertussen gescheiden was en dat zij wel een goede vrouw voor hem zou zijn. Daarna zou hij telefonisch contact onderhouden hebben met zijn huidige echtgenote;

- Mevrouw verklaarde aan de diplomatieke post dat er een bruidsschat van ongeveer 352 EUR gegeven werd. Volgens de ambassade is dit bedrag veel lager dan de gewoonlijke bruidsschat.

- Mevrouw verblijft sinds ongeveer vijf jaar illegaal in Syrië. Ze heeft haar vorige paspoort echter niet willen tonen aan de Belgische ambassade.
- Het huidige paspoort van de aanvrager werd afgeleverd op de dag dat mijnheer S.A. in Syrië is toegekomen. Ze was dus blijkbaar alleszins van plan naar het buitenland te vertrekken ook al had ze toen S.A.A. nog niet ontmoet.
- Volgens mevrouw was er geen huwelijksfeest. Mijnheer daarentegen verklaarde dat er wel een feestje georganiseerd werd.
- Mevrouw kent het adres van haar man niet.
- Mijnheer kent de namen van de getuigen niet, hoewel het naar eigen zeggen zou gaan om familieleden.

Op basis van het onderzoek en de gegevens van het volledige administratieve dossier, meldt de procureur des konings te Leuven in zijn advies op datum van 23/01/2009 dat er in casu voldoende elementen voorhanden zijn die duiden op het feit dat de ware reden van dit huwelijk er in hoofde van minstens één van de partijen niet in bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch enkel tot doel heeft het verstrekken van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de vrouw op basis van haar status als echtgenote.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). De procureur des konings adviseert dan ook ongunstig wat betreft de aflevering van het visum gezinshereniging.

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd."

Overwegende dat betrokkenen hierop een beroep aangetekend hebben bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 39.603). Deze verwierp op 09.06.2009 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring;

Overwegende dat betrokkene hierna de huidige visumaanvraag ingediend heeft. Deze aanvraag bevat echter enkel een kopie van de huwelijksakte;

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken van mening is dat, in het licht van de voorgaande visumweigering en de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, het aan betrokkenen toekomt om aan te tonen dat zij met dit huwelijk wel degelijk een duurzame levensgemeenschap voor ogen hebben. In casu werd dit ook in de nieuwe visumaanvraag op geen enkele manier aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken kan de voorgaande visumaanvraag dan ook alleen maar bevestigen.

Het visum gezinshereniging wordt bijgevolg geweigerd."

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekerster om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verweerder.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) dat stelt dat: *"De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang."* Betreffende belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoeker zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoeker zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden.

In casu betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de door N.M.Y. (...) ingediende aanvraag tot afgifte van een visum – gezinshereniging wordt geweigerd. Betreffende beslissing heeft met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens aanvraag *in casu* wordt geweigerd, met name N.M.Y.(...) en heeft geen uitstaans met A.S.A.(...) die voorliggende vordering heeft ingediend. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft de beweerde echtgenoot van een vreemdeling aan wie een visum geweigerd werd niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268). Het begrip ‘hoedanigheid’ of ‘procesbevoegdheid’ is “het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen” (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). Verzoeker heeft *in casu* niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring in te dienen nu de beslissing niet tegen hem gericht is. In de mate dat het beroep wordt ingesteld door de heer A.S.A.(...) is het derhalve onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en in een derde middel voert verzoekster aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In deze drie middelen voert verzoekster in hoofddorde aan dat de rechtbank van eerste aanleg te Brussel bij beschikking van 22 juni 2010 heeft geoordeeld dat haar buitenlands huwelijk rechtsgeldig werd afgesloten en dat het huwelijk dient erkend te worden in België. Zij is van oordeel dat alle Belgische overheden rekening dienen te houden met deze beschikking en dus ook de overheid gelast met het afleveren van een visum gezinshereniging. Dit is niet gebeurd terwijl verzoekster stelt dat zij de Belgische ambassade te Damascus per email op de hoogte heeft gesteld van de voormelde beschikking.

De verweerder repliceert dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de beschikking van 22 juni 2010 aan haar werd overgemaakt en dat hem dan ook niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met de elementen die hem niet gekend waren.

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een afschrift toe van de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 22 juni 2010 waaruit blijkt dat de rechtbank van eerste aanleg te Brussel voor recht zegt dat het huwelijk van verzoekster rechtsgeldig werd afgesloten te Damascus (Syrië) op 21 mei 2008 en dat het huwelijk dient te worden erkend in België. Er bestaat geen betwisting over het bestaan van deze beschikking noch over de inhoud ervan noch over het feit dat iedere Belgische overheid rekening dient te houden met deze beschikking, dus ook de Belgische overheid gelast met de aflevering van een visum gezinshereniging. De betwisting bestaat over het feit of de Belgische overheid gelast met de afgifte van een visum gezinshereniging op de hoogte was van deze beschikking en er aldus rekening mee kon houden.

Uit de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 22 juni 2010 kan niet worden afgeleid of deze aan de verweerder ter kennis is gebracht. In de stukken van het administratief dossier van verweerder is ook geen spoor terug te vinden van deze beschikking. Evenwel voegt verzoekster een afschrift van een e-mail toe welke door haar raadsman op 8 juli 2010 werd toegestuurd aan de ambassadeur van de diplomatieke post te Damascus. In deze e-mail wordt uitdrukkelijk verwezen naar de voormelde beschikking en naar het feit dat het huwelijk werd erkend. De verweerder kan dan ook niet ernstig voorhouden geen kennis te hebben gehad van de beschikking. Mogelijks is er een communicatieprobleem gerezen tussen de Belgische diplomatieke post en de centrale overheid te Brussel welke de beslissing dient te nemen aangaande de toekenning van het visum gezinshereniging doch een gebrekkige communicatie tussen de betrokken diensten kan niet aan de verzoekster worden toegerekend. Een schending van de aangehaalde bepalingen wordt afdoende aangetoond.

De drie middelen worden gegrond bevonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 januari 2011 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU